

U srijedu 29. prosinca 2010. godine u 19 sati Gradska knjižnica u Benkovcu bila je poprištem vrlo interesantnog kulturnog događaja. Riječ je o predstavljanju knjige naše učenice Lucije Justić, pod naslovom “Ja san dite kamena”.

Ova knjiga, osim što je zbirka pjesama, ujedno je i književni prvijenac mlade autorice, koja se već dosad istakla brojnim nastupima na LIDRANO-u, te na mnogim drugim književnim priredbama. Nema sumnje da je ovo bio jedan od većih kulturnih događaja u našem gradu, bar što se tiče književnog stvaralaštva. Da je tome tako svjedoči dobra posjećenost i popraćenost u lokalnim medijima. Kao što rekoh, odaziv je bio dosta dobar, iako je prema nekim mišljenjima manjkalo profesorskog kadra naše škole, čast izuzecima. Oprostit ćemo im jer znamo da ih je ponijela praznička atmosfera i više od nas (učenika).

Većinu auditorija je činilo stručno osoblje, počev od ravnatelja naše škole g. Josipa Perana. O zbirci su govorili ravnatelj Gradske knjižnice Benkovac g. Mile Marić i, osobito nadahnuto, ravnatelj zadarske Znanstvene knjižnice g. Miro Grubić (ujedno i recezent knjige). Bilo je tu i duhovnih pastira, predstavnika sponzora i mnogih drugih znatiželjnika. Međutim, posebnu draž cijeloj ovoj manifestaciji su dali mladi glazbeni umjetnici i recitatori pjesama, koji su ujedno pokazali svoj talent u dijelu programa koji je bio rezerviran za njih. Kao što sam najavio prethodnim mislima, program manifestacije je bio vrlo dobro zamišljen, tako da su se izmjenjivala predavanja maloprije spomenutih djelatnika kulturnog života, u čijim su se obraćanjima mogle prepoznati samo hvale i lovorike, sa recitacijama pjesama iz zbirke, koje su bile vrlo dojmljive, tako da nije bilo strano vidjeti ni pokoju suzu. U program je bila ukomponirana i glazba, vokalna – u izvedbi zbora i solista, i instrumentalna – izvedena na gitari i glasoviru. Uzevši u obzir sve ovo, i dodavši domjenak na kraju, možemo mirne duše konstatirati da je ova večer bila veoma zanimljiva.

Na kraju se moramo osvrnuti i na sam sadržaj zbirke, a naročito na pjesme pisane ikavskim govorom ovog dijela ravnokotarskog kraja. U ovim pjesmama se uistinu oslikava ne samo duh, već i način života i običaji našeg čovjeka. Mislim da neću pretjerati ako kažem da je ovo oda ravnokotarskom čovjeku, njegovom jeziku i kulturi. Iznad svega, ovo je rapsodija naše ikavice, našeg zaboravljenog blaga; starih izraza, koje mogu istinski prepoznati i razumjeti samo oni koje je ikavicu naučila majka i izrodila ova kamenita gruda čiju ljepotu znamo samo Bog i mi.

Filip Guzić | G 4